

Ние считаме, че в многообразния литературен процес има място за проява на различни подходи, стига те да са подчинени на стремежа към научна истина, към изпълнение на обществената поръка, която произтича от дълга на литературата в социалистическата епоха.

Струва ни се, че дейността на критиците, които изнесоха част от борбата срещу догматичните ограничения и които имат своето участие в оздравяването на атмосферата след Априлския пленум от 1956, трябва да получи диференцирана оценка, в която решително да натезжава положителният знак. Да се разглежда тяхната методология като ново преображение на догматизма е полемично увлечение, неоснователно обобщение.

В някои от изказванията се изрази загриженост за състоянието на критическата дейност в периодичния печат, предимно във вестниците. Ние споделяме тази тревога. Опасностите от дилетантското и често пъти рекламно усърдие на някои незрели автори не бива да се подценяват. Създава се нереална картина за ценностите в нашата съвременна литература, но този проблем има още една страна — методологическа: подобна критическа мимикрия няма нищо общо с марксистко-ленинския мироглед.

В дискусиата на страниците на сп. „Литературна мисъл“ се откриха някои от важните, наболели въпроси на нашето литературознание. От тяхното разрешение зависи неговото развитие и до известна степен съдбата на нашата съвременна литература.

Отхвърляйки крайностите в някои изказвания, неприемайки извъннаучните и извънлитературните квалификации или намеци, ние смятаме, че дискусиата спомогна за изясняване на понятията, за разчистването на някои предубеждения и вярваме, че тя ще даде положителен тласък на литературознанието, което се стреми винаги да бъде с лице към водещите идеи на века и да бъде деен фактор в социалистическата култура.

Литературна мисъл